

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩ ΖΩΩΝ

(Ἐπιστολὴ τοῦ Συντάκτου)

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Αὐγούστου ὑπεσχέθην ἐξ Ἀγγλίας εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου νὰ δώσω βραχεῖάν τινα περιγραφὴν τῶν κυριωτέρων ζώων, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὸν περιφημον ἐκείνον κήπον τοῦ Λονδίνου, καὶ ἤδη ἄρχομαι μὲ τὰς φώκας.

Αἱ φῶκαι, ἂν καὶ ζοῦν ἐντὸς τῶν ὑδάτων καὶ ὁμοιάζουσι πολὺ μὲ τοὺς ἰχθύς, δὲν ὑπάγονται ὅμως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰχθύων, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν μαστοφόρων· εἶναι δὲ ζῶα συναγελαστικά, δηλ. ζῶσι κατὰ κοπάδια καὶ συνήθως εἰς τὰς βορείους θαλάσσας, ὅπου κατὰ τὸν Μάιον ἐκλέγουσι κατάλληλόν τινα τόπον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐκεῖ γεννοῦν καὶ ἀνατρέφουσι τὰ νεογνά των.

Αἱ φῶκαι εἶναι ζῶα ἔξυπνα καὶ ἐξημεροῦνται εὐκόλως, διδάσκονται δὲ νὰ κάμνωσι διὰ φορα πράγματα, τὰ ὅποια δεικνύουσιν ὅτι ἔχουσι ἀρκετὴν νοημοσύνην.

Δύω τοιαῦται φῶκαι εὐρίσκονται εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου, ἐντὸς τρογγύλης τινὸς δεξαμενῆς (ςέρνας) ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κτισθείσης, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ σανίδας μικρὸν τι πάτωμα, ὀλίγον τι ἐξέχον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἴσταται μία καθέκλα. Τὸ πάτωμα τοῦτο χρησιμεύει διὰ τὰς φώκας νὰ ἀναπαύωνται ἐπ' αὐτοῦ, ἰδίως τὸν χειμῶνα, ὅταν ἦναι ἥλιος, διότι τὸν ἀγαποῦν πολὺ.

Ὁ φύλαξ αὐτῶν, τὸν ὅποιον ὑπεραγαποῦν καὶ ὑπακούουν, πρὸς διασκέδασιν τῶν θεατῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματός των, τὰς προστάζει νὰ κάμουν διάφορα παιγνίδια. Καὶ πρῶτον μὲν σφυρίζει καὶ ἀμφότεραι διευθύνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς δεξαμενῆς, ὅπου αὐτὸς ἴσταται, ἔπειτα τὰς λέγει νὰ ὑπάγουν νὰ ἀναβοῦν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ νὰ σταθοῦν ὄρθιαι ἐπὶ τῆς καθέκλας, ἐνῶ δὲ εὐρίσκονται εἰς τὴν θέσιν καὶ στάσιν ἐκείνην, ταῖς ῥίπτει ψαράκια ὅπως τὰ παιδιὰ ῥίπτουν ψωμὶ εἰς τοὺς σκύλους, ἐκεῖναι δὲ εἶναι τόσον ἐπιτήδεια καὶ εὐστοχοί, ὥστε κανὲν δὲν ἀφίνουν νὰ τὰς διαφύγῃ. Μετὰ τοῦτο διὰ νὰ δείξῃ πόσον ταχεῖς εἶναι εἰς τὸ κολύμβημα, ῥίπτει ψαράκια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν δεξαμενὴν καὶ τότε βλέπει τις μὲ ὅποιαν θαυμαστὴν ἐκινήσειαν τὰ συλλέγουσι καὶ τὰ καταβροχθίζουσι. Ἐπειτα τὰς διατάττει νὰ ἀναβοῦν εἰς τὰ πλάγια τῆς δε-

ξαμενῆς, τὰ ὅποια εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὰ, καὶ τὸ κάμνουσι μὲ πολλὴν ταχύτητα καὶ ἐπιτηδεύοντα.

Τελευταῖον, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ γεῦμά των, τὰς προσκαλεῖ, λέγων, «ἐλάτε τώρα νὰ με φιλήσετε» καὶ ἐκεῖναι ὡς καλὰ καὶ εὐπειθῆ παιδιὰ διευθύνονται πρὸς αὐτὸν, ἀνέρχονται τὸν τοῖχον τῆς δεξαμενῆς καὶ θέτουσι τὰ χεῖλη των εἰς τὰ χεῖλη τοῦ φύλακος, μετὰ τὸ ὅποιον ἐπανερχονται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀναπαύονται, οἱ δὲ θεαταὶ ἀναχωροῦν.

Πόσον ὠραῖον τὸ θέαμα τῆς ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας εἰς τὰ ἄλογα ζῶα! Πόσον δὲ ὠραιότερον καὶ εὐχαριστότερον εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια εἶναι προωρισμένα διὰ τὴν αἰωνιότητα!

Ἐπεθύμουν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀνυπότακτα παιδιὰ νὰ ἔβλεπον τὰ ἄλογα ἐκεῖνα ζῶα καὶ νὰ ἐλάβανον μαθήματα ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας ἀπ' αὐτά.

Πρὸς ἐκτενεστέραν περιγραφὴν τῆς φώκης παραπέμπω τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου, ἰδίως τοὺς μὴ ἀναγνώσαντας περὶ αὐτῆς, εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἡ εἰκὼν τῆς φώκης.

ΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ἡ εὐγενὴς σύζυγος περιφήμου τινὸς ζωγράφου τῆς Ἀμερικῆς, ἠξεύρουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς πάσας τὰς ἀρετὰς, ἀπεφάσισε νὰ τὰ διδάξῃ μίαν τοῦλάχιστον, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς τὴν οὐσιωδεστάτην καὶ τὴν βᾶσιν πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν, δηλαδὴ *ἐντελὴ φιλαλήθειαν*. Ὅθεν ἐξώρισεν ἀπὸ τὴν παιδαγωγίαν τῆς τὸν φόβον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ συντείνωσι εἰς τὸ νὰ κάμωσι τὰ τέκνα τῆς νὰ παραμορφώσωσι τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἤθελον ἰδεῖ, ἢ ἀκούσῃ, ἢ πράξῃ. Μὲ πολλὴν ὑπομονὴν δὲ κατάρθωσε νὰ γείνωσι τὰ τέκνα τῆς γνωστὰ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν διηγήσεών των καὶ τὴν ἀφοσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν τὰ σφάλματά των.

Μίαν ἡμέραν κύριός τις ἐπεσκέφθη ταύτην τὴν κυρίαν, καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεφάσισε νὰ τὴν περιμείνῃ ὀλίγον, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἤρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὸ μικρὸν παιδίον τῆς, Παῦλον ὀνομαζόμενον. Οὗτος δὲ ἀμέσως δώσας εἰς αὐτὸν βιβλίον τι, εἶπε, «Κύριε, παρακαλῶ νὰ μ' ἀναγνώσῃτε ἐν παραμυθίᾳ ἀπὸ τοῦτο τὸ βιβλίον.» «Μετὰ χαρᾶς,» ἀπεκρίθη ὁ Κύριος, καὶ λαβὼν τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν